

Váncsa István (Aranytoll)

Szabó Gábor laudációja

Váncsa István igazi polihisztor. A keleti vallásoktól a szakácstudományig széles műveltséggel és istentől kapott, de általa tökélyre fejlesztett humorral rendelkező nagyszerű tollú író. Én sok éve rajongok az ÉS-ben megjelent cikkeiért, de érdemes lenne levetíteni néhány Heti hetes-beli megszólalását. Az állandóan egymás szavába vágó többi résztvevő Váncsánál elcsendesült.

Felmérték, hogy ő többnyire egy-egy gondosan kimunkált publicisztikát adott le, nyomdakész szöveget, bölcset és szellemeset egyszerre.

Egyik leleménye az „alcsúti ember”. Mondhatnánk, nem nagy dolog, de ez is mutatja: a legmaróbb satírja sem durva. (Nyilván ezért nem kapott lovagkeresztes kitüntetést...) Épp ez a választékosság – hogy is mondjam – döngöli agyagba a tollhegyére tűzött bunkóságokat. Ami nagyon élvezetes olvasmány.

Stílusa összetéveszthetetlen. Rengeteg ismeretet ad, de sosem tudálékos. Hatalmas műveltségével nem rátelepszik az olvasóra, hanem új világot nyit a számára. De mi nem feshengünk, sőt! Hisz épp erre „tartjuk” Váncsát.

Sokakkal ellentétben nem ma lett bátor publicista, az egypártrendszerben is felmerte emelni a szavát. Nyilván ennek a magatartásnak is szólt az 1993-ban kapott Pulitzer díja.

Már alig várom a következő ÉS publicisztikáját... Remélem, még sokáig olvashatjuk őt.

(Elhangzott a MÚOSZ székházában, 2018. március 14-én.)